

i en saadan Udstrækning, at vi kunne faae Lov til at være i Fred, og jeg haaber, vi kunne faae sat Afgiften gjennem denne Lov op til, hvad jeg anser for passende. Jeg taler her om Kjøbenhavn. Hvorvidt det er heldigt for Landet at indføre en mindre Afgift paa Hundehold, skal jeg i dette Dreblik lade staa hen. Min Mening er altsaa, at det vilde være en sand Velsignelse, baade for Hundeholderne og os, der ikke holde Hunde, at vi ordentlig kunne faae klappet Hundene af. Jeg skal altsaa anbefale dette Lovforslag til Thingets Velvillie.

N. S. Larsen: Det maa uden Tvivl erkjendes, at der er nogen Grund til at lade nye Lovregler gjennemføres paa dette Omraade. Flere af de Bestemmelser, man har, skrive sig fra Christian den Femtes Danst Lov og passe ganske tilfældigt ikke til Tiden. Dette gjælder navnlig den ene Halvdel af Lovforslaget, den Halvdel, som angaar Ansvar for Hundene. Der er den gjældende Regel den Dag i Dag denne, at Hundeeieren skal ganske vist, naar hans Hund tilføjer andre Mennter, Stæde, betale Vegelsin, og hvis vedkommende Overfaldne faar nogen Ude skal Eieren give en passende Erstatning, men han skal ikke erstatte de Klædningsstykker, Hundene har udelagt for den Overfaldne, og han skal ikke erstatte det Næringsstab, som den Overfaldne lider. Det er urimeligt en urimelig Ordning, at Hundeeieren er fritaget for at erstatte den Stæde, hans Hund tilføjer Mennter. For jeg vilde altsaa tillide jeg, det kunde være Grund til, at vi fik en ny Lov, en Lov, der som denne siger, at Eieren af løsqaende Hunde ere ansvarlige for, at disse ikke bide Nogen, ikke sponderide Nogens Klæder eller paa anden Maade forarsage Nogen Stæde. Men jeg tror dog, Lovforslaget naar videre end forfarligt, thi naar Lovforslaget i sin § 5 tillige sætter Straf for den Eier, hvis Hund farer gøende mod Besøgende, saa kunde, synes det mig, med samme Form Lovforslaget komme med en Paragraf, der forbyder Hunde at gø, thi at holde en Hund, som ikke maa gø, det vil endog være, som kendt lidt til Hunde, vide, er umuligt. Efter § 5 i Lovforslaget vil det altsaa være, jeg tør vel nok sige, umuligt for Nogen at holde Hund. Thi ingen Hundeeier kan være for, at hans Hund ikke farer gøende frem mod Nogen. Om den gjør Stæde, er det en anden Sag. Gjør den Stæde, bør denne erstattes, men naar den ingen Stæde gjør, hvorfor i Alverden skulle vi saa have en Lov, som siger, at Eieren skal straffes med Bøder indtil 200 Kr., fordi hans Hund gøer paa ufsadlig

Maade? Nei, der tror jeg, vi kunde blive staaende ved Resultatet af de Overvejelser, som Kjøbenhavns Magistrat sammen med Ministeren ere komne til i Kjøbenhavns nugsjældende Politivedtægt. Denne Politivedtægt indeholder, synes det mig, meget fornuftige Bestemmelser. Jeg skal med Formændens Tilladelse læse et Par Sætninger op, jeg gjør det, fordi jeg tror, at disse Sætninger egne sig langt bedre til at oplyses til Lov for hele Landet, end hvad der faar dette Lovforslag. Det hedder i Politivedtægten for Kjøbenhavn af 22de Juni 1883 § 46: "Naar Hunde vilde sig bidste eller glubste eller have Bane at fornlempe Folf ved at gø ad dem eller fare imod dem, kan Politiet paalægge Eieren under Strafsansvar at holde saadanne Hunde bundne eller forsynede med forfarlig Mundkurv. Ingen maa bidste en Hund paa Nogen eller indlade at holde sin Hund tilbage, naar han bemærker, at den anfaldt Nogen." Den der bidser en Hund paa Nogen eller indlader at holde sin Hund tilbage, naar den hans Paahit anfaldt Nogen, er straffskyldig selv naar der ikke derved sker Stæde." Det forekommer mig, at det er meget fornuftige Bestemmelser; der lægger man Ansvar paa Eieren, naar han virkelig bør bære det, og noget Slægt vil jeg anbefale, at man sætter ind i det forelliggende Lovforslags § 5 i Stedet for disse, som det forekommer mig, aldeles umulige Bestemmelser om, at Hunde ikke maa gø. Der staa ligeledes i § 5, at under visse Forudsætninger kan det paalægges en Hundeeier at lade sin Hund bide eller holde den bunden. Jeg vilde der foretrække, at man paalagde Eieren alternativt at forsyne sin Hund med en Mundkurv; det vilde ogsaa stemme med Kjøbenhavns Politivedtægt. Overhovedet tror jeg, at Kjøbenhavns Fædre have, hvad dette Spørgsmaal angaar, naaet omtrent det højeste Maal af Lovgivervisdom, som vi kunne naae her til Lands.

Dette med Hensyn til den Del af Loven, som angaar Erstatningsreglerne. Had den anden Del af Loven angaar, nemlig Afgiftsreglerne, da tror jeg at finde paastaa, at Mage til saadan Afgift som den, der her foreslaas, finder man intet Sted i hele den vide Verden. Jeg har gjennemgaaet en Fortegnelse over Afgiftsreglerne i de forskjellige Lande for de større Byer i Europa, men der er ikke et Sted, hvor man tilnærmelsesvis er saa høit oppe som det, der her er foreslaet. Det forekommer mig ikke, at der er Grund til, at vi paa dette Punkt skulle udmærke os fremfor hele den øvrige Verden. At der i disse urimelige høie Afgiftsregler er